

Hồi 99

Biểu Diễn Ngũ Hành Kiếm Trận



Hạc Luân bị sức kiếm ép tới phải lui ra sau ba bước, định thừa cơ đánh bạt kiếm Hạ Vân Phong ra một bên, để phản kích lại rồi thành linh mà phóng ra Ngũ Độc Thần Chưởng.

Chẳng ngờ Hạ Vân Phong đã áp dụng một chiêu kiếm thức kỳ diệu nhất ở trong Thiên Nhạn Phong Lôi Kiếm Pháp mà lão ta tự sáng chế đặt tên là Thức Phong Long.

Đường kiếm này nhanh như gió, bóng kiếm rợp trời khiến Mạc Luân tránh né mãi không hở tay. Mạc Luân nhảy tung đôi chân nhưng không sao thoát khỏi ánh kiếm vùn vụt xung quanh mình.

Thừa thế Hạ Vân Phong diễn ba chiêu kiếm kỳ ảo.

Quần hùng cảm thấy như có một hòn núi kiếm đánh trùm tới Mạc Luân.

Bị dồn vào thế bí, Mạc Luân cả giận, liền liều mạng vận công lực ám trung hét lên một tiếng. Vai trái hiện ra một cánh tay áo to tướng trùm lên núi kiếm của Hạ Vân Phong. Tay mặt thừa thế bủa ra một chưởng ngay ngực của đối phương.

Hạ Vân Phong không ngờ đối phương lợi dụng một cánh tay áo mà cuốn lấy kiếm mình. Lão hơi sửng sốt thì nhanh như chớp chưởng lực của Mạc Luân đã sấn tới.

Hạ Vân Phong ý mình có cang khí hộ thân nên không sợ khí độc ở trong chưởng lực của Mạc Luân thấm vào mình, bèn vận công lực một cái, tức thì tay áo của Mạc Luân bị cuốn mất rồi thuận thế vung gươm chặt sả nách trái của Mạc Luân.

Kiếm chưa chạm đến Mạc Luân mà chưởng lực của Mạc Luân đã tống vào ngực của Hạ Vân Phong. Cả hai bên đồng "hự" một tiếng rồi cùng thối lui ba bước.

Hạ Vân Phong tuy có cang khí hộ thân nhưng không thể chống lại sức mạnh của đối phương. Lão cảm thấy khí huyết trước ngực bị sôi động. Còn Mạc Luân cũng bị cang khí của đối phương dội thấu cánh tay làm tê buốt.

Do đó cả hai đều văng ra mấy bước.

Tiếp đó hai người lại xáp tới đánh lại.

Mạc Luân liền trở ra mười lăm chiêu Dương Qua Chưởng Pháp mà lão ta đã khổ luyện trong hai mươi năm. Chưởng lực liền bay ra như trăm nghìn ngôi sao trong bầu trời thanh bạch. Tiếng gió ào ạt như thác đổ.

Hạ Vân Phong vẫn dùng Thiên Nhận Phong Lô Kiếm mà cự địch. Chỉ sau ba mươi chiêu thì Mạc Luân đã rơi vào trong núi kiếm đó, nhưng Mạc Luân cũng không vì thế mà bối rối. Lão ta vẫn công đến những yếu hiểm đại huyết của đối phương.

Hai người đều đem võ học công độc đáo ra xử dụng khiến mọi người đều im lặng cả.

Trong khi trận chiến đang ác liệt bỗng nghe Mạc Luân "hự" một tiếng, tức thì mười mấy đường sáng trắng xẹt ra phóng lẹ tới Hạ Vân Phong.

Lâu nay Mạc Luân dùng ám khí tuyệt độc này mà sát hại không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ cho nên danh tiếng lừng vang trong võ lâm.

Hạ Vân Phong thấy vậy hét lớn rồi nhảy lui ra sau ba bước, vận khí toàn thân vào thanh kiếm, vung múa thành những đóa hoa đánh mười mấy đường ám khí rơi xuống cả.

Mạc Luân cười lên một tiếng rồi vung tay ba cái, bắn ra ba nắm độc châm liên tiếp, tạo thành hàng trăm mũi tên phóng tới như mưa khiến đối phương khó trốn thoát.

Hạ Vân Phong thấy vậy nghĩ thầm:

“Không biết độc châm của hắn còn thêm bao nhiêu nữa. Nếu liên tiếp đánh ra mãi thì ta không bị thương cũng bị tổn thất nặng nề.”

Hạ Vân Phong bèn liều mạng áp dụng chiêu thế Thân Kiếm Hợp Nhất.

Phương pháp này từ khi luyện đến nay chưa dùng đến. Nay đứng trước mặt thiên hạ anh hùng Hạ Vân Phong muốn dùng thử. Nếu không thủ thắng được thì cũng làm cho quần hùng kiêng nể.

Nghĩ như vậy, lão liền cắn răng nổi lên hào khí, rống lên một tiếng. Tức thì thanh trường kiếm múa tung lên. Cả người lẫn kiếm hóa thành một vòm sáng bao trùm lấy Mạc Luân. Quả nhiên quần hùng trong đại hội trông thấy đều chấn động.

Mạc Luân bỗng giựt mình thầm than:

“Như thế này thì bốn bang hôm nay khó mà đối địch.”

Lão ta bèn đề đủ chánh khí nhảy phốc lên, dùng công lực đã khổ luyện mấy chục năm, liều chết sống một phen.

Bỗng nghe Tô Bằng Hải hét:

- Mạc Luân không thể đánh liều như thế được ! Mau lui lại.

Tô Bằng Hải liền động cây Long Đầu Trượng xuống rồi bay vụt lên nhảy tới giữa hai người.

Đỗ Duy Sinh quát:

- Được rồi ! Tô Bang Đầu định hòa theo phải không ?

Đoạn Đỗ Duy Sinh quăng ra một nắm kim hoàn đánh tới Tô Bằng Hải. Lão ta định nhờ vào nắm kim hoàn này mà kêu khích quần hùng ủa ra đánh.

Lúc bây giờ Diệp Vinh Thanh đã hồi tỉnh, thấy thế liền đánh ra hai Tử Mẫu Đạn. Thiết đạn bay ra ào ào chạm vào kim hoàn của Đỗ Duy Sinh phát ra tiếng kêu chát chúa, làm cho kim hoàn đều rơi xuống đất.

Tô Bằng Hải vừa nhảy đến đã dùng Long Đầu Trượng quất ngang Hạ Vân Phong.

Thế đánh của Tô Bằng Hải lẹ như tên, nhưng kiếm thuật của Vân Phong còn nhanh hơn nữa, nên khi quất ngang qua thì Hạ Vân Phong đã vụt lên không trung.

Người ta chỉ nghe hai tiếng "hự" vang lên tức thì Mạc Luân và Hạ Vân Phong đều rơi xuống đất, còn Tô Bằng Hải đánh hụt nên mất thăng bằng cũng ngã chúi theo.

Ôi ! Máu tuôn như suối nhuộm ướt chiếc áo dài của Mạc Luân. Thì ra Hạ Vân Phong đã đâm thủng cánh tay trái của Mạc Luân.

Còn Hạ Vân Phong bị phản kích một chưởng trúng ngay giữa ngực. Tuy lão ta có cang khí hộ thân nhưng vẫn không đủ sức chịu đựng quả đấm kinh khủng ấy nên khí huyết rung động. Tuy thế độc khí cũng không thể thấm vào thịt của lão ta được.

Tô Bằng Hải đứng phắt dậy dùng tay trái điểm mạch máu của Mạc Luân để máu tươi khỏi phải tuôn ra rồi quay lại nói với Xuyên Trung Tứ Xú:

- Mau đưa Mạc phân cuộc chủ ra Đoạt Hồn Ải giao cho Tiêu phân cuộc chủ để chuyên chữa.

Đoạn Tô Bằng Hải cười lớn nói:

- Kiếm thuật của Hạ đạo huynh quả thật ghê gớm. Lão phu xin lấy tay không lãnh giáo vài chiêu kiếm pháp kỳ bí của Hạ đạo huynh.

Dứt lời liền động Long Đầu Trượng xuống đất lún sâu hơn nữa thước.

Hạ Vân Phong còn đang vận khí điều dưỡng, nghe Tô Bằng Hải nói vậy cả kinh vì biết mình không phải là đối thủ của đối phương.

Tô Bằng Hải sợ Hạ Vân Phong rút lui liền la lớn:

- Hạ đạo huynh không đáp, lão phu không biết có dụng ý gì, có đâu lại khinh lão phu như vậy sao ?

Tô Bằng Hải vừa nói vừa nhảy tới đưa tay chụp Hạ Vân Phong khiến Hạ Vân Phong không thể rút lui nên phải rút kiếm chặt đến vai Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải lách mình nhảy lui ra hai bước, hét lớn một tiếng đưa một ngón tay đấm tới. Tức thì một luồng chỉ phong ép thẳng tới, chính là Cán Nguyên Chỉ Thần Công tuyệt học độc đáo của Tô Bằng Hải, ý cố sát đối phương để tỏ lòng căm giận.

Hạ Vân Phong trong thấy luồng chỉ phong tuôn tới quá mạnh, biết đây là Cán Nguyên Chỉ Thần Công ác hiểm, liền vận khí hành công đem hết công lực toàn thân tập trung lên vai trái rồi lách mình dùng vai chịu đỡ luồng chỉ phong đó.

Cang khí hộ thân của Hạ Vân Phong bị vỡ tan. Cánh tay đau như xé nát. Sức mạnh kinh khủng đã tống văng lão ra năm bước, té ngã xuống đất.

Cửu đại môn phái đều kinh hồn trước chỉ phong khủng khiếp ấy.

Thiên Hồng đại sư chấp tay niệm Phật rồi nhảy thẳng lên đài. Tiếp đó Đỗ Duy Sinh, Đằng Lô, Thìn Nguyên Tông và Tùng Mục đạo trưởng cũng đồng thời bay thẳng ra.

Cao thủ Thiên Long Bang thấy vậy cũng vội chạy ra.

Vương Hàn Tương tay cầm quạt xếp chạy tới trước. Hồ Nam Bình tay cầm Nhật Nguyệt Song Luân đi sát theo sau. Tiếp theo là Diệp Vinh Thanh, Cư Nguyên Phát và cao thủ của bộ hạ Ngũ Kỳ.

Cả thảy trên hai mươi mấy người đều ào ra.

Mặt trận lúc bây giờ rất hỗn loạn.

Tô Bằng Hải quay lại hét lớn:

- Đứng lại !

Cao thủ Thiên Long Bang kinh hãi không dám bước tới một bước nữa.

Thiên Hồng đại sư cúi bồng Hạ Vân Phong lên, thấy da mặt trắng toát, mắt nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển liền cau mày đỡ ra sau trận.

Đỗ Duy Sinh cười chua chát:

- Tô Bang Chủ ! Là chủ của một bang mà thừa khi người ta đánh nhau đã mệt để xuống tay, rồi vác mặt vênh mày là vinh dự lắm sao ?

Tô Bằng Hải nói:

- Đỗ huynh liệu có đủ sức ra đây tiếp với lão phu một chiêu không ?

Đỗ Duy Sinh trề môi:

- Tô Bang Chủ ép người như vậy, lẽ đâu lão phu sợ người sao ?

Tô Bằng Hải cười nhạt:

- Đỗ huynh là Chưởng Môn của một phái nhưng thường thường núp sau lưng người khác để gây gổ. Hôm nay Đỗ huynh đấm ngực tự hào ra đây đấu với lão phu một phen thì mới anh hùng.

Đỗ Duy Sinh lửa giận tràn hông, hét lên một tiếng, quát trượng đánh vào đầu Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải liền lách qua một bên rồi đâm thẳng ra một chỉ.

Đỗ Duy Sinh liền thu trượng lại, thò tay móc ra một nắm kim hoàn định bắn vào đầu Tô Bằng Hải nhưng chưa kịp ra tay thì chỉ phong đã công tới mãnh liệt.

Chỉ nghe Đỗ Duy Sinh "hự" một tiếng rồi lộn nhào xuống đất.

Cao thủ của cửu đại môn phái thấy vậy ai nấy đều biến sắc.

Tùng Mục đạo trưởng rút kiếm ra hộ thân rồi nhảy vào bồng Đỗ Duy Sinh lên, chỉ thấy Đỗ Duy Sinh nhắm cứng đôi mắt. Máu từ mũi và miệng phun ra như suối, hơi thở phèo phèo trông rất khủng khiếp.

Đằng Lôi hét lớn:

- Thủ pháp ác độc quá !

Không để lỡ cơ hội, Đằng Lôi liền bủa thẳng tới Tô Bằng Hải một chưởng. Bị một cú bất ngờ nhưng Tô Bằng Hải lẹ làng lui ra sau ba bước tránh khỏi.

Đằng Lôi cố đánh bất ngờ một chưởng nếu không hại được hắn thì hắn cũng phải thối lui ra ngoài trận để cho người khác đấu với hắn.

Ngờ đâu Tô Bằng Hải quá lanh lẹ chỉ thối lui vài bước để tránh rồi dùng một ngón tay đâm thẳng tới. Đằng Lôi toan quay lại chạy, nhưng không kịp phải lộn nhào xuống đất ré lên một tiếng rồi lặng im.

Tô Bằng Hải mới ra tay vận Cán Nguyên Chỉ Thần Công mà đã đánh thương ba vị Chưởng Môn cao thủ nhất lưu trong võ lâm.

Phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn thấy Chưởng Môn của mình bị hạ liền đồng thời rút binh khí ra định liều mạng chết sống một phen.

Thiên Hồng đại sư bồng Hạ Vân Phong về chỗ ngồi của phái Thiếu Lâm, lão vận công lực điểm vào mấy chỗ huyết đạo của Hạ Vân Phong.

Hạ Vân Phong nhờ có cang khí hộ thân nên bị thương nhẹ. Được Thiên Hồng đại sư điểm qua mấy huyết đạo một lúc thì tỉnh dậy. Còn hai người kia thì quá nặng còn nằm thêm thiếp.

Lúc bây giờ các cao thủ của phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn đã vây chặt Tô Bằng Hải.

Thiên Hồng đại sư chấp tay niệm Phật rồi hét lớn:

- Các vị không thể ra tay như vậy mà làm hỗn loạn cuộc đấu kiếm !

Tiếng hét đó quả nhiên có hiệu lực khiến hai phái đều dừng tay và quay lại ngó Thiên Hồng đại sư.

Tĩnh Huyền đạo trưởng Chưởng Môn của Võ Đang liền đứng dậy vuốt râu rồi tiếp nói:

- Thiên Hồng đại sư là do cửu đại môn phái chúng ta tuyển lựa ra. Chúng ta cần phải tuân theo. Dầu cho quý vị có tức giận mấy đi nữa cũng không đập lên quy luật ấy. Vậy mời quý vị về chỗ ngồi.

Hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang lâu nay nổi tiếng hơn các môn phái khác nên lời nói của họ quả nhiên có hiệu lực. Hai phái Hoa Sơn và Tuyết Sơn vội quay về chỗ cũ không dám hành hung nữa.

- Ha... ha...

Tô Bằng Hải cười dài rồi ngó qua toàn trận nói:

- Đã ra tay dĩ nhiên không tránh khỏi nguy hiểm, không biết còn vị nào chịu đánh với lão phu nữa không ?

Tô Bằng Hải dám lên tự hào như thế vì hắn đã liên tiếp đánh thương ba Chưởng Môn xuất chúng.

Thiên Hồng đại sư chấp tay trước ngực nói:

- A di đà Phật ! Lão nạp cố khuyển quần hùng trau dồi võ học bằng cách điểm trúng mà thôi, nhưng Tô Bang Chủ lại ra tay độc ác quá khiến lão nạp không thể khuyển cửu đại môn phái được nữa.

Tô Bằng Hải cười khanh khách:

- Lão đại sư quả thật có lòng từ bi nhưng tại sao các cao thủ trong cửu đại môn phái lại phụ lòng người như vậy ?

Lửa đã cháy, Tô Bằng Hải lại đổ dầu thêm khiến cửu đại môn phái lửa giận phừng phừng.

Tĩnh Huyền đạo trưởng gần giọng:

- Tô Bang Chủ ! Người là chủ nhân, nhưng với lời lẽ vừa rồi rõ là không đúng tư cách tí nào cả.

Tô Bằng Hải nói:

- Lão phu nghe phái Võ Đang đã dùng kiếm thuật lừng danh trên võ lâm, không biết có thể dạy cho lão phu vài chiêu không ?

Tĩnh Huyền đạo trưởng đâu có thể chịu nhục ? Liền rút kiếm ra bước vào trận.

Tĩnh Huyền đạo trưởng mới rời khỏi chỗ ngồi thì lập tức bốn đạo nhân tuổi tát hơi lớn cũng rút kiếm lướt theo sau.

Tô Bằng Hải bèn rút Long Đầu Trượng lên rồi cười rú lên bước tới trước mặt Tĩnh Huyền đạo trưởng.

Lúc đó Vương Hàn Tương, Cư Nguyên Phát, Diệp Vinh Thanh và Hồ Nam Bình cũng đều rút binh khí đi theo Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải chấp tay chào Tĩnh Huyền nói:

- Lão phu rất hân hạnh được đạo trưởng cho thấy võ học của Võ Đang.

Tĩnh Huyền đạo trưởng cười lạnh lùng nói:

- Tô Bang Chủ đã thắng ba người của cửu đại môn phái thì hào khí biết bao, cần gì phải giả vờ khiêm nhượng ? Nhưng không biết Tô Bang Chủ đánh tay đôi với bản đạo hay là mấy vị phân cuộc chủ của quý bang đều ra trận cả ?

Dứt lời liền lui lại ba bước đứng vào giữa bốn lão đạo trưởng kia.

Tô Bằng Hải toan đáp lại thì Vương Hàn Tương đã nhảy đến cung kính nói:

- Bang Chủ đã ra tay hạ liên tiếp ba địch thủ, bây giờ xin trở về nghỉ ngơi. Còn Ngũ Hành Kiếm Trận của phái Võ Đang này xin để giao cho lão phu.

Tô Bằng Hải coi lại thì quả nhiên phái Võ Đang đã bố trí sẵn năm người theo kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ hành phương. Cả năm người cầm kiếm tay mặt, đứng vững như Thái Sơn.

Tô Bằng Hải nói:

- Đã được nghe lâu về Ngũ Hành Kiếm Trận của phái Võ Đang và La Hán Trận của phái Thiếu Lâm hằng mấy chục năm nay. Lão phu mơ mãi mà không được thấy, không ngờ hôm nay được biểu diễn tại Đoạt Hồn Ải này thì thật là cơ hội hiếm có. Lão phu đâu có thể bỏ qua được ?

Dứt lời Tô Bằng Hải quay lại nói với Vương Hàn Tương:

- Mời Vương phân cuộc chủ về, để cho lão phu một mình lãnh giáo Ngũ Hành Kiếm Trận.

Tô Bằng Hải để cây Long Đầu Trượng trước ngực rồi lướt tới Ngũ Hành Kiếm Trận nhìn cao thủ Võ Đang mỉm cười, quát thẳng ra một chiêu bủa vào đầu một đạo trưởng.

Đạo trưởng lách qua, dùng chiêu Vũ Trụ Hải Tuần mà cản lại thế công của Tô Bằng Hải.

Hai người mới giao thủ thì Ngũ Hành Kiếm Trận bỗng biến hóa phi thường. Đạo trưởng hướng Đông lướt tới cản lại một chiêu của Tô Bằng Hải rồi thoát lách qua biến vào trong trận.

Tô Bằng Hải thấy vậy định quát gậy công tới Tĩnh Huyền đạo trưởng thì thoát thấy đạo trưởng hướng Nam đã vụt bay qua cản đường vào trận và đánh ra hai đóa bông kiếm, điểm tới hai bên thượng hạ của Tô Bằng Hải.

Tô Bằng Hải lạnh lùng cười một tiếng rồi lấy Long Đầu Trượng đỡ ra. Không để cho Tô Bằng Hải đánh lại, đạo trưởng này đã biến vào trong trận. Tức thì đạo trưởng đứng giữ hướng Tây đã quét kiếm công tới.

Sức biến hóa của Ngũ Hành Kiếm Trận mau lẹ như chớp, Tô Bằng Hải tuy chưa bị trận thế ràng buộc nhưng cũng thầm giựt mình nghĩ rằng:

“Ngũ Hành Kiếm Trận quả thật ghê gớm, ta cần phải tìm hiểu thêm mới được.”

Tô Bằng Hải vốn có tánh tự hào. Qua một hồi giao chiến đã cảm thấy ghê rợn nhưng không chịu cho người giúp đỡ, chỉ vận khí đứng im đó chờ đánh.

Tĩnh Huyền đạo trưởng thấy Tô Bằng Hải không chịu công tới thì trong lòng thầm phục rằng:

“Quả thật võ công của lão không giống người khác. Tâm tư của lão có thể thay đổi từ trạng thái bông bột đến trạng thái trầm tĩnh dễ như chơi. Thật khó mà dụ lão được.”

Tĩnh Huyền bèn đánh ra một chiêu Băng Sa Lạc Nhạn bủa bên trái một nhát, bên phải một nhát, rồi trận thế bỗng biến hóa ngay, năm người thay đổi vị trí trong chớp mắt. Ánh kiếm loang loáng chia làm bốn phương tám hướng công tới.

Tô Bằng Hải hét lớn một tiếng, Long Đầu Trượng gậy vụt ra một chiêu Vân Mù Mờ Thiên múa lên chiếm một khoảng trời bao quanh mình để hộ thân. Người ta chỉ nghe tiếng sắt thép chạm nhau chát chúa. Một lúc lâu ánh kiếm đã bị vỡ tan.

Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải chạm vào trường kiếm của Tĩnh Huyền làm cho cánh tay mặt của Tĩnh Huyền tê buốt, thanh kiếm kia cũng muốn văng ra. Tĩnh Huyền phải cố gắng lắm mới giữ lại được.

Lúc bây giờ Tĩnh Huyền đạo trưởng cũng lo sợ, thầm nghĩ:

“Nội công của lão đã đến mức tuyệt vời, ta không nên đánh vội.”

Nghĩ như thế rồi đưa kiếm lên trời vạch một vòng tròn. Đó là ám hiệu để chỉ huy cho sự biến hóa của Ngũ Hành Kiếm Trận.

Bỗng bốn đạo trưởng giữ ở bốn hướng chuyển mình đưa kiếm lên đâm xéo tới. Bốn lưỡi kiếm này múa tít rất nhịp nhàng và công tới một lượt, nếu là võ công tầm thường thì khó mà trốn khỏi bốn lưỡi kiếm kia được.

Tô Bằng Hải thấy thế công của đối phương quá mạnh, càng đánh thì sự biến hóa càng ly kỳ nên trong lòng đã run sợ. Bằng Hải bèn quỳ xuống vận công sức rồi dùng lực xoay mạnh một cái. Long Đầu Trượng ở trong tay theo thân mình mà quay nhanh như chong chóng. Gậy quét nghe vun vút đỡ bốn thanh trường kiếm của đối phương.

Lúc này Tô Bằng Hải không để trận kiếm biến hóa như trước nên rống lên một tiếng cướp thời gian búng một cái nhảy vọt lên, tay mặt cầm Long Đầu Trượng loang tới tạo nên một tiếng gió ồ ồ trùm lên Tĩnh Huyền đạo trưởng.

Tô Bằng Hải nhận thấy trận kiếm rất kỳ bí, nếu dùng thế thủ mãi sẽ bị động và có thể bị thương. Nghĩ như vậy Tô Bằng Hải bèn đổi ra chiến thuật phản kích. Lão cố gắng đỡ khỏi bốn thanh kiếm kia rồi công tới Tĩnh Huyền đạo trưởng. Dùng thế công ghê gớm ấy định thành công với một thế độc đáo.

Tĩnh Huyền đạo trưởng thấy thế đánh của đối phương quá mạnh, không dám dùng kiếm ra đỡ Long Đầu Trượng. Ông bèn lách mình né qua năm bước, lấy kiếm chỉ xéo để ra ám hiệu, tức thì Ngũ Hành Kiếm Trận bay vọt đầy trời, hóa thành một màn kiếm dày đặc từ bốn phía ào tới.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải bị đánh hụt rồi bị lâm vào ánh kiếm vây xung quanh rất nguy cấp. Năm người phóng qua lướt lại như tên bay, đường kiếm biến hóa ly kỳ khó đoán.

Mọi người đều chăm chú nhìn sững, trông vào Ngũ Hành Kiếm Trận càng đánh càng siết chặt vòng vây và sự biến hóa lại càng phức tạp.

Trong số cao thủ có mặt nơi đây, rất nhiều người tinh thông về Ngũ Hành Sinh Khắc, nhưng đứng trước "Ngũ Hành Kiếm Trận" của phái Võ Đang cũng lòa mắt không hiểu gì cả.

--- oOo ---